

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5500/10
23.06.2011. године
Б Е О Г Р А Д

ОБЛ-4.1 НИШТАВИ УГОВОРИ (ПРИВИДАН УГОВОР)

У И М Е Н А Р О Д А

Апелациони суд у Београду, у већу састављеном од судија: Споменке Зарић, председника већа, Меланије Сантовац и Невенке Ромчевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат из Београда, против туженог ББ, кога заступа БА, адвокат из Београда, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Четвртог општинског суда у Београду П.5018/07 од 25.02.2009. године, у седници већа одржаној 23.06.2011.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Четвртог општинског суда у Београду П.5018/07 од 25.02.2009. године у ставу другом изреке.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Четвртог општинског суда у Београду П.5018/07 од 25.02.2009. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му на име дуга по основу уговора о зајму од 23.05.2005.године исплати износ од 13.500 евра са законском затезном каматом у динарској противвредности. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга за купљени мотор исплати износ од 13.500 евра са домицилном каматом на овај износ почев од 15.10.2005.године до исплате, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу по којем пословне банке откупљују ефективну страну валуту на дан исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 150.800,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу у којем је тужилац на износ од 13.500 евра у динарској противвредности тражио законску затезну камату, те је захтев одбијен у делу разлике између тражене законске затезне камате на овај

износ и досуђене домицилне камате.

Против наведене пресуде у ставу другом изреке тужени је благовремено изјавио жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба парничног поступка.

Апелациони суд у Београду је испитао побијану пресуду у границама законских овлашћења из члана 372. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр. 125/2004 и 111/2009)-ЗПП и нашао да жалба није основана.

У поступку није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 1, 2, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Није учињена ни повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се посебно указује у жалби, с обзиром да је првостепена пресуда у побијаном делу јасна и непротивречна, а дати су разлози о свим битним чињеницама, као ни повреда из члана 361. став 2. тачка 5. ЗПП, пошто одлука суда није заснована на недозвољеним располагањима странака из члана 3. став 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, између парничних странака је закључен и 23.05.2005.године оверен уговор о зајму, према којем је тужени од тужиоца примио на зајам 13.500 евра, са роком враћања до 15.10.2005.године. Суд је утврдио да без обзира на постојање наведеног писменог уговора о зајму, између странака је заправо закључен усмени уговор о продаји тужиочевог моторцикла туженом и то за цену од 13.500 евра. Како је тужени био у финансијским тешкоћама и није могао да исплати продајну цену, странке су закључиле уговор о зајму у писаној форми, као обезбеђење да ће тужени исплатити цену тужиоцу. Утврђено је да је мотор предат туженом, али да уговорена цена тужиоцу није исплаћена.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нежалбеним ставом првим изреке пресуде одбио тужбени захтев (који је тужилац означио као примарни) у делу у којем је тужилац тражио да се тужени обавезе да му износ од 13.500 евра, плати по основу уговора о зајму, а ожалбеним ставом другим изреке побијане пресуде усвојио тужбени захтев у делу у којем је тужилац тражио да се тужени на исплату износа од 13.500 евра, са одговарајућом домицилном каматом обавезе по основу „дуга за купљени мотор“, налазећи да је уговор о зајму симуловани правни посао, а да је дисимуловани правни посао уговор о продаји.

По налажењу Апелационог суда у Београду, правилно је поступио првостепени суд када је донео одлуку као у ожалбеном другом ставу изреке побијане пресуде. Пошто суд није везан правним основом постављеног тужбеног захтева, није било потребе да тужилац примарним тужбеним захтевом износ од 13.500 евра у одговарајућој динарској противвредности потражује по основу уговора о зајму, а евентуалним тужбеним захтевом (који је суд усвојио) исти износ потражује по основу дуга, али ова околност није од значаја за одлуку по жалби. Да је између странака закључен уговор о продаји мотора, да је тужилац своју уговорну

обавезу предаје ствари извршио, а тужени своју уговорну обавезу исплате продајне цене није, суд је утврдио на основу изведених доказа, који се наводима жалбе не доводе у сумњу. Према одредби члана 220. ЗПП, свака странка је дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којима оспорава наводе доказа противника. Одредбом члана 221. истог закона прописано је да доказивање обухвата све чињенице које су важне за доношење одлуке. Суд одлучује који ће се докази извести ради утврђивања битних чињеница. Одредбом члана 223. овог закона прописано је да ако суд на основу изведених доказа (члан 8.) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице закључиће применом правила о терету доказивања. Странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак и остваривање права, ако законом није другачије одређено. Према одредби члана 8. ЗПП, које ће чињенице узети као доказане одлучује суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка. Првостепени суд је у конкретном случају своју одлуку засновао на изведеним доказима саслушањем сведока и парничних странака, полазећи од свог слободног судијског уверења којем ће од изведених доказа поклонити веру. Тужени у жалби не нуди нове доказе којима би се довело у сумњу утврђено чињенично стање и закључак првостепеног суда, већ нуди своју оцену изведених доказа. Да је закључени уговор о зајму симулован правни посао између странака заправо није спорно. Према одредби члана 66. Закона о облигационим односима, привидан уговор нема дејства међу уговорним странама, али, ако привидан уговор прикрива неки други уговор, тај други важи ако су испуњени услови за његову правну ваљаност. У поступку је утврђено да је дисимуловани правни посао (правни посао који изражава праву вољу уговорних страна) уговор о продаји из члана 454. Закона о облигационим односима. Како је предмет продаје мотор као покретна ствар, то је закључени усмени уговор пуноважан јер за њега није потребна писана форма. Тужилац, као продавац је испунио своју уговорну обавезу предаје ствари купцу у смислу одредбе члана 467. ЗОО, док према утврђеном чињеничном стању, тужени, као купац није испунио своју уговорну обавезу исплате цене из члана 516. ЗОО. Притом његова обавеза исплате цене је доспела и то 15.10.2005. године (када је симулованим уговором о зајму одређено да се дуговани износ плати) због чега је правилно тужени обавезан на исплату камате, а правилном применом одредбе члана 395. ЗОО тужени је обавезан да дуговани износ исплати у одговарајућој динарској противвредности, са припадајућом домицилном каматом на тај износ, такође у динарској противвредности. Дакле, основ тужиочевог потраживања је извршење уговорне обавезе у смислу одредбе члана 124. и 262. Закона о облигационим односима.

Како је и одлука о трошковима парничног поступка заснована на правилној примени одредаба чланова 149. и 150. ЗПП, Апелациони суд је на основу одредбе члана 375. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа-судија
Споменка Зарић, ср.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић